

1925-1926

הבעיה שלי לא נפתרה. חוס רזף חוס וכך גם העצות הטובות של קרובים ומכרים. איכרה, לקוחה, הביאה צנצנת גדולה של מיץ דובדבנים. צריך היה לשתות את המיץ מחומם, וכמות גדולה בבת אחת, להורדת החום. השקו אותי בכוח הזרוע. התוצאה: All in - all out!. הייעוץ הרפואי קרא למשהו דרסטי יותר, לטיפול ממושך ולזיכוי ההדבקות העצמיות החוזרות. ההמלצה הפעם: לפחות שנה על יד שפת היס הצפוני, בוויק על האי פור (Wyk auf Foehr), מקבוצת האיים בחוף שלזוויג-הולשטיין (Schleswig-Holstein), צפונית להמבורג. היה זה מקום נופש ומרפא למחלות דרכי הנשימה, בעיקר לילדים. להישאר שנה במקום כזה משמעותו למצוא מגורים מתאימים, אך וויק הייתה בנויה לכך: היא הציעה מעונות לילדים. היו בוויק עשרות מעונות ופנסיונים לילדים, גדולים וקטנים, פתוחים כל השנה או רק בעונת הקיץ, יהודיים או מעורבים, או כאלה שלא רצו ביהודים. היו פנסיונים לילדים מבוגרים יותר עם מגמת ספורט או לימודי תיכון. הילדים הקטנים היו בדרך כלל מעל גיל הגן.

אינני זוכר לאן נסענו בקיץ 1925, ואם בכלל. לצערי אבדו לי רבים משלל הצילומים, שהבאנו איתנו הביתה מכל עונת קיט. יכול להיות שנשארו בבית כהכנה לנסיעתנו לוויק בסתיו. קיט או לא קיט - גם בווריצן אפשר היה לבלות. בימים ההם עוד הוריקו העיירות באירופה, אפילו ברחובות ברלין עוד היו נטועים עצים מכל הסוגים (צריך היה לחכות לנאצים כדי שיעקרו את עצי הטיליה משדרות Unter den Linden). בווריצן היו מגרשי נוי רחבי ידיים ובהם גם בית קברות העירוני. ומעבר לזה כל חוצות העיירה עם יערות מסביב. איני חושב שהיה זה נוי נטוע; לרוב זו הייתה אינטגרציה טובה של חורש טבעי לנוי עירוני. לעונת הקיץ היו גם מקומות בידור רבים, ב - Biergarten Euro המפורסמים, מסעדות, בתי קפה או פונדקים שהעמידו שולחנות מתחת לעצים הזקנים, לפעמים עם תזמורת ריקודים (אבי קיים פעם תצוגת אופנה עם קברט - בשם העסק - באחד מגני הבירה). הבירה הייתה אמנם מצרך מבוקש, אך קפה עם עוגת שמרים, פירות ופרורים, לפי ממ"ר, לא נפלו ממנה.

השדרה שהובילה אל מחוץ לעיר הייתה רחבה ועברה ליד הכנסייה הקתולית, שהמיוחד בה, שלא הייתה נעולה. נכנסנו לפעמים וכל פעם התרשמנו מההד שכל צעד ורשרוש מצדנו גרם. התרשמנו גם מתמונות הקדושים הרבות, אם כי לא הבנו את תוכנם. דברי אומנות לא היו בכנסיה; גם כאן אפשר היה לסכם בהגדרה GN, אך את זאת עוד לא ידענו אז. כעבור קילומטר הליכה הגענו לאגם הברבורים. תפקידו של האגם בעבר היה לספק מים להנעת טחנת הקמח הסמוכה. טחנת הקמח מזמן חוברה לזרם החשמל, והאגם נשאר לרשות הבלעדית של הקרפיונים, שהטוחן גידל בו, ולזוג ברבורים ששטו באגם בקצב המוסיקה של מוסורגסקי. במרחק של רבע שעה הליכה משם, היה ה - Rondeel, גן בירה וקפה. אפשר היה לסיים כאן את הטיל, להתיישב ולחזור הביתה אחרי כן. אם רצינו הליכה למרחק גדול יותר, הרי פנינו מועדות ל-Itritz, החבויה בתוך היער, הליכה של עוד שלושת רבעי השעה. הפונדק, ככולם, בית איכרים ישן, שבכניסתו התנוסס שלט בזו הלשון: "מי שגר באיטריץ נשמר מצרפתים". מסתבר שצבא נפוליון לא טרח למצוא את המקום בזמן כיבוש פרוסיה, ובעל המשק דאז (איטריץ היה משק חקלאי) זקף זאת לזכות חכמתו.

איטריץ היה מקום מפגש מועדף לאירועים רבים, גם ציבוריים. בתי הספר נהגו לחוג שם את חג הקיץ השנתי, חג ה - Sonnenwende, ב- 21 ביוני, היום הארוך, בדרך כלל חגיגה גדולה, בהשתתפות משפחות הילדים ללא הגבלה. במרכז האירוע עמדו מופעים והצגות. לבסוף הודלקה מדורת ענק וסביבה עמדו או ישבו ופתחו בשירה, וכמובן השיר הידוע לכל, "עלי, להבה!" (Flamme empor!). האווירה, בהזדמנויות כאלו, הפכה בנקל ללאומנית למדי, והיה משהו מוזר בכך, כי הדלקת מדורות הייתה מסורת גרמנית עתיקת ימים, ומנהג זה התחדש בסמליות חדשה עם המהפכה האנטי-ממסדית ב-1848: "עלי, להבה!" היה זעקה לחופש. שיר אחר זיבר על "החופש אליו לבי שואף", שהסתיים במסקנה הפסימית, שחופש זה המיוחל "בודאי נמצא רק בכוכבים". הקהל דאז, מסביב למדורה, שאף פחות לחופש מאשר להתבססות